

افغانستان آزاد - آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سرتن په کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

Ideological

afgazad@gmail.com

مسائل ایدئولوژیک

درویش وردک
۲۰۱۷ جنوری ۳۰

دوه شپیتم مجلس(په توحید کی)

دوقولسمه برخه

په دی وخت کی شیخ(رضی الله تعالى عنہ) اسویلی وکیبین او وویل: الله ،الله الله دده دوست(یوسف) له حانه په غیرو بوخت نکری، او هملاچی دسفرنخ او کراونه لیری شول، او حال بی وموند، دملک دنیردی کسانو خخه شو، او دمصر په پادشاهی بی لاس وموند، پاران بی دابتلائاتو دریاب ته واستول ترڅو غرق شویو ته نجات ورکری، او دسیر اوسلوک بیبابانونوته بی ولیوی، ترڅور مردان او ماشومان سالکیند دخیرونکوله منګلوز غوری، دی دطیع دقید خخه بهرشوی و، نوچکه خدای پاک هغه نیابت او ولايت اعطای کړ، همداسي چې نورو انبیاو او مرسلینو ته بی اعطاء کړی دی. ای هغوكسانو چې ددی دنیا په بازارکی سرگرم یاست، پوه شی چې دیر مخفی ماموران ستاسنو دکرولو اواعمالو ناظر دی او خوک بی نه پیزني، داسی کرنه وکړي چې دی اعمالو خخه مومنې ګزارشونه مطلق فرمانرواته ورنشي. خپل دین وساته، که نه خپله لاره او خپل نسبت به درسره بیل کرم. په کورکي مه کښنې او هذیان مه واي: تاهغی لاری ته هدایت کوم چې دنیا او آخرت کته پکی ده، او دا دهغی ورځی خخه پر هیزدی چې مال او دارائی او زن او فرزند به درته هیڅ ګټه ونه رسوی، اما کوم مال؟ هغه مال چې دحالی لاری لاس ته راغلی وي، او که نه سبا درته ګټه نلري، تبارک وتعالی خدای فرمایلی دی: (نیوم لاینفع مال و لا بیتوں إلا مَنْ آتَى اللَّهُ بِقُلْبٍ سَلِيمٍ)- « هغه ورځ چې مال او او لادونه ګټه ونه رسوی، مګر چې بنده په منقاد زره حق په وراندی حاضر شی.. سوره شura. آیه ۸۸. ».

مال او ټروت او فرزند دمومن په زړه کی خای نلري، او زړه بی په هغی نه تسکین کېږي، بلکه خان ده ګډی نګهبان بولی، که مال ولري یافرزندان، دخای درضایه لاره کی تری ګټه اخلي، دادول افراد ددی په مثال دی چې پادشاه یوه سری ته امر وکړي چې دیوی جاري سره واده وکړه، او جاري ته بی هم آموزش ورکړي وي چې هغه مرکړه، سری دخان سره واي، که تبینته وکړم نو دپادشاه لښکری می نیسي، که دامر خخه سر غړونه وکړم نو پادشاه می وژنی، او که له کنیزی سره واده وکړم هغه می وژنی، پس بنه به داوى چې حسن ادب رعایت کړم او په سترګوډ عاقبت اندیشنی رانجه پوری کرم، او داسی حکیمانه برخورد وکړم چې دجاري له لاسه وزل ونشی، او په سلامته شپه اورخ بیگاه کرم، (دنیا توله وژونکي جاري ده، که له هغی سره درست مخامنځ شی، نشی کولای درته زیان ورسوی، او په غیر صورت کی دیر مردان له دغی عجوزی سره واده ته غاړه اینې، او ده ماغه زفاف په شپه بی هلاک کړي دی). دنیا داسی زوجه ده چې ریښتني مردان ورسره هیڅکله همبستره شوی ندي، حق دمردانو سلامت له دنیا خخه په زهد

او عقبی ته رغبت دی. که دحق په اراده ددینا یو خنده مومن ته مخ کری، باید وکوری او خیرشی چی خرنگه له هغى سره برخورد وکری، باید په وييش زره او باطن سره او په پوره آکاهی سره له هغى سره مخ شی، ترڅو چی زره سليم دی اووکولاي شی دحق پروراندی حاضرشي، پرته له هر دول آفاتو اونفاقه اوپرته له ریا اوپرته له خلکوپه تکی کولو، حضور.

ای مریده، ای دقدره بیابان کی سرگردانه، پوه شه چی اربی ترڅودکوردننه له ککرتیاو پاک کری. دزره دکورزینت په درهم او دنیار او جواهراتونه ترلاسه کیوی، لازمه ده چی زره ددینا او شهواتو او زر تیریدون کولاذ تو خخه پاک کری، مرگ تل په پاد ولره، او ده غی وروسته زمانه هم یعنی دمحاسبې او جزاء ورڅ هیره نکری، هیلى دی مهاری کری، ځکه دز غورنی یو عامل دام(هيلو) قصردي. همداوس خان دیوھ مری پشان وکنه، هیلى او آمال به له منځه لاری شی. دز هد او فناجمامي په تن کړه، او دنښی اکرم(صلی الله عليه وسلم) کټورو وينا ته غور شه چی فرمایي: **إِكْفَلُوا لِيٰ
بِسْتِ، إِكْفُلُ لَكُمْ بِالْجَنَّةِ: إِذَا حَدَثَ أَحَدُكُمْ فَلَا يَكْذِبُ، وَإِذَا أَتَمْ فَلَا يَخْنُ، وَإِذَا وَعَدَ فَلَا يُخْلِفُ، كَفُوا أَيْدِكُمْ وَأَعْضُوا
أَبْصَارَكُمْ، وَاحْفَظُوا فُرْجَكُمْ**-«شپږشیان زماه سره تعهدکری: زه به هم د جنت تعهد درسره وکرم: هر کله که یوه له تاسو خبری کولی، دروغ دی نه وايی، هر کله که د اعتماد و روکړید، خیانت دی نکوی، هر کله که بی و عده وکړه خلاف دی نه کوی، خپل لاسونه وساتي له تجاوز او تیری څخه، ستړکی له نامرموپتی کری، او خپل فرج د ګناهونو له کولو څخه وساتي».

هر کله که د پاک زره خاوندان شوی، نو د حق بلنه به زره کی واوري، هر کله که د خوف اور جاءه کمال ته ورسیده، د حق خطاب به درته وشی، ای زويه ځان د قدر دا س تر پېشولاندی واپوه، په هر حال کی باید دته تسلیم و. هر چاچی دخای لپاره ځان د نابودی پروراندی و در او، خدای به هغه وساتي، او که د آزمایښت په خاطر، غير له دی څخه و، ځان دده په لمنه کی واچوه او د قضا دغیشي موخه و ګرځو، که د دی غېښی موخه و ګرځیدی، پوه شه چی نابودی او نیستی په پایله کی نلري.

په کورکي له کېښناستو دده وکړه، زما خواته راشه او وینا می په غور کې و نیسه، ولايات او مقامات دلته ممکن دی. ای په کار او کسب سرگرمه اوای په ژوندانه کې پوب شویه! زیارو باسه چی کسب دی دعا یالی او زره دی خدای ته خیر وی. داسی ډلی شته چی روزی یې د غوبښتني په پایله کی ورته رسیدی، ولی بله بله پرته له غوبښتو بریالی دی، دخلکو څخه یې نه اخلي.

پوه شه چی حلal کسب سنت دی، او سوال او غوبښت دکمزوي نښانه ده، او تکدی له لټی او سهل انګاري څخه دی، البته کله هم سوال د آزمایښت په خاطر کېږي، نه د تکدی لپاره، ځکه سائل خپله تری کتله نه اخلي، او هغه په واقع کي دشپې د سوال په شان دی چې پېغمبر اکرم (صلی الله عليه وسلم) فرمایي: **(لَا تَرْدُوا سُؤالَ النِّئِ فَإِنَّهُ قَدْ يَأْتِيْكُمْ مَنْ لَيْسَ بِجَنَّةٍ
وَلَا إِنْسِ لِيَنْتَظِرَ مَا تَصْنَعُونَ فَيَمَا حَوْلَكُمُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ)**-«دشپې غوبښته (سوال) مه ترک کوي، ځکه چې نه جن اونه هم انس دی- فرشتی تاسو ته راخي ترڅو وکوري چې هغه نعمتونه چې خدای پاک تاسو ته درکړي خرنگه استفاده کوي، نو ځکه بنده تل د سوال او غوبښتني پوسیله ترا آزمایښت لاندی راخي ترڅو چې دده دشکرانی اندازه ده ګي په مقابل کي چې خدای پاک ورته اعطاء کري معلومه کري».

له علم او سره په ناسته ولاړه کي کوتاهي مکوه، داخل قبورو زيارت د منتبه کيدوپه جهت ترسره کري، له صلح او سره همناستي شی، بشائي په پایله کي درته دزره صفالي پيداشي، هر کله که دا امر او نواهيوپه جراء کي ساعي وی، روز کار به درسره مرستندوي شی، وايی چې عبدالله بن زبیر به داونی یو خل بودي خوره.

دحال په ثبات به لاس ونه مومي ترڅو دیوه مات لوښی په څيرنشی چې او به پکي ځای نه نيسی، يا ده ګنډي کښتی په څير چې خضر علیه السلام سوری کړه، ترڅو دظامانو له خراج څخه خلاصه شی، او ددی ماتی په اثردي چې دحال جمع به درته حاصله شی، او تفرقی اوحال له کثرت څخه به خلاص شی. هغه باندی چې خدای رحم ونکړي داورخواهه به ځی.

لویه خدایه، له تاخڅه عغوغوارم، لویه خدایه، له تاخڅه غوارم چې زښتی می پټی کړي. لویه خدایه له څخه ثبات اوپایداری غوارم، لویه خدایه زمونږ زرونه په خپله رضاسره خوبن کړه. آمين!
خدای درسيدولپاره دفرايضوتسره کول کفايت کوي. اى صادقه مریده، دخداي درباندی لازم دی. ترڅو دګلوندی په څواک وانق بي ترڅو په مال اوژنوت او جامو او عمame باندی زړه خوبنې بي؟!

داولياء الله قوم نفس او دطبع هواوی ويلى کړي دی، ترڅو معنوی فنا ته رسيدلی دی او د حق ترسپرستی لاندی شوی دی، دوی د حق دفترت په لاسونو په بنی اوکین لوري اړول کېږي، (نَفَّلُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشَّمَالِ وَكَلَّهُمْ بَاسِطُ ذَرَاعِيهِ بِالْوَصِيفِ)-«مونږدوی په بنی اوکینه خوا اړوو، او سپې بي په دواړو لاسونو ددوی دغار په خوله کې و. سوره کهف آیه ۱۸».

دنارو غيو دوا له ګناهونو او معاصيو څخه لیری والی دی، باید دنورو له اذیت او آزار څخه لاس په سرشو، پښی باید بدبيو خواهه اوبيا دپاشاهانو او رابانو دروازو ته دطعم په خاطر، ونيسي، او سترګي دغیر معقول له ليد څخه محرومی کړي، ترڅوزره محبوب خواته والوزي. هر کله که حسن ادب دمطلوب کمال ته ورسید، دې ګمېږي په صفت باندی بدليږي. دباطن حکيم زړه ته واي، کوم شی تاته کفايت کوي؟ زه دخادر په شان ستاپور اندي ولاړيم، او ته حق پروراندی مقیم بي، خلوت ستاندلوی حجله ده، په دی حجله کي زيارو باسه ترڅو دېراليتوب شاهد په غږکي ونيسي، او هان چمتوکري ترڅو د محاسبې په وخت سرلورې شي.

زماخڅه دنکير او منکر څخه و پښته، چې خه دول په قېرکي درسره برخورد کوي، تاته خبردرکوي چې آيا د مدنېښو له دلې بي او که نه؟ په زړه کي مذموم بي او که مستحسن؟ آيا د دوزخ اهل بي که د جنت؟ عاقبت مجھول دی، او په ننۍ وضعیت باندی مه مغروره کېږي. اى زويه دشپې ورخی کيسه مکوه، او دورخی دشپې حال مه واي، هغه څه چې تيرشول نه راګرخی، دنن په فکرکي او سه غفلت مکوه، دغفلت نښانه دجا هلانو سره ناسته ده، د هر چاپه څيره کي دی چې د حق دamarت نښان ونه ليد ورته مه نېردي کېږه، ده ګه چا سره مه کېښه چې دنفس ترولکي لاندی وي، او د خداي پروراندی بي شرمه وي. خدای دوستی داسی کارندی چې په ظاهر سنگارونه او په سترګورانجه پوری کولو ترسره شي.

اى نادانه! ده ګه او بل درګاه ته مخ مه اړو، شاید کومه ګئه ترلاسه کړي، آيا تراوشه حق په درګاه مقیم شوی بي، او له خلک او په هغوی له تکي کولولیري شوی بي؟ آيا په خلوت کي دی دزره او باطن کي دخداي امراونهه ترکتني لاندی نیولی؟ کوم وخت په خلوت کي په خان بوخت شوی بي او پرخان دی موکلی ملائکي احترام کړي؟ ترڅوتا دې کانوله دلې وشمېرو؟ پس کله له ظاهری اعمالو څخه لیري کېږي؟ کله د حق پروراندی مقیم کېږي؟ کله به ستاره غورونه او بزرګي معلومه شی؟ ترڅو د محمد (صلی الله علیه وسلم) دامت له بزرگانو وکنل شی؟ (الْعَلَمَاءُ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَا)-«علماء دانبياو وارثان دی». دوینا او کړو او اسم او رسم له مخی نبوت اسم دی، رسالت القب دی، دنبوت اور رسالت دوره ختمه شوی، ولی دولایت زمانه باقی ده.

(أَرَضِيْتُم بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ)، ددینا ژوند په شهوتونو اونفس په هوا ولاره ده، ددینا ژوند عبارت دی خلکوته مخ اړول، له حق خخه لیری کيدل، دنفس غوشتوته تسلیم دعبدات دترک موجب دی، ولی هرکله که دی باطن په صالح عمل سره سنکارکړ، دنفس اوطبع له هوی خخه به خلاص شی، او دسرکشه نفس په خوله به قبضه ولګوی.

داود عليه السلام خپل زوی سليمان عليه سلام ته وویل: (ای ګرانه زویه وروسته له مسکننه خطاخومره زښته ده!! او ترهغی لا هغه زښته ده چې عابد ترک دعبدات وکړی) پیغمبر اکرم(صلی الله علیه وسلم) فرمایلی دی: (إِنَّ الْفُلُوْبَ لَتَنْصَدُ أَوَّلَنَّ جَلَاءَهَا قِرَاءَةُ الْقُرْآنِ)-«هماغه زرونه زنک وهی، او دهغی حلا دقرآن تلاوت دی». لويه خدايه مونږته هدایت و فرمایه، په مونږ رحم وکړه، او خپل پیژندنی ته مورا هنمايی کړه، لويه خدايه، په هرځای کی چې یاستو مبارک مو وکړووه. آمين!

«ربنا آتنا في الدنيا حسنة وفي الآخرة حسنة وقنا عذاب النار» آمين.